Υπόθεση 13/86

Charlotte von Bonkewitz-Lindner
κατά
Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

« Παρεμπίπτον »

Διάταξη του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 18ης Μαρτίου 1987 1417

Περίληψη της Διάταξης

Υπάλληλοι — Προσφυγή — Προηγούμενη διοικητική ένσταση — Ταυτότητα αντικειμένου — Αντικείμενο ακριβές και προσδιορίσιμο — Έννομο συμφέρον — Ελλείπει — Απαράδεκτο (Κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρα 90 και 91)

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 18ης Μαρτίου 1987 *

Στην υπόθεση 13/86,

Charlotte von Bonkewitz-Lindner, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενη από το δικηγόρο Λουξεμβούργου Victor Biel, τον οποίο όρισε και ως αντίκλητο, 18 A, rue de Glacis, 1628 Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τον Francesco Pasetti-Bombardella, νομικό σύμβουλο στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, και τον Manfred Peter, προϊστάμενο τμήματος, επικουρούμενο από το δικηγόρο Λουξεμβούργου Alex Bonn, τον οποίο όρισε και ως αντίκλητο, 22, Côte d'Eich, Λουξεμβούργο,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

που έχει ως αντικείμενο αίτηση με την οποία ζητείται να αναγνωριστεί, αφενός μεν, ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου αδίκως παρέλειψε να προβεί σε έρευνα, αφετέρου δε, την καταβολή αποζημιώσεως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

συγκείμενο από τους T. F. O'Higgins, πρόεδρο τμήματος, O. Due και K. Bahlmann, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. Mischo
γραμματέας: P. Heim

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 20 Ιανουαρίου 1986, η von Bonkewitz-Lindner, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, άσκησε, δυνάμει του άρθρου 91 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, με την οποία ζητεί, κατ' ουσία, να αναγνωριστεί ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κακώς παρέλειψε να προβεί σε έρευνα και να αποκαταστήσει την τάξη στο τμήμα και να υποχρεωθεί το Κοινοβούλιο να καταβάλει στην προσφεύγουσα 91 600 βελγικά φράγκα (BFR) για υλική ζημία και 300 000 BFR για ηθική βλάβη, δηλαδή συνολικώς 391 600 BFR. Η προσφεύγουσα στηρίζει την προσφυγή της, από νομικής απόψεως, σε παραβίαση εκ μέρους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της υποχρεώσεως αρωγής και επικαλείται, προς τούτο, παράβαση του άρθρου 24 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.

2 Με έγγραφο της 28ης Φεβρουαρίου 1985, η von Bonkewitz-Lindner ζήτησε από την ΑΔΑ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, αφενός μεν, να ζητήσει εξηγήσεις από μια άλλη υπάλληλο και να την προστατεύσει από τις συκοφαντίες και τις επιθέσεις, αφετέρου δε, να διατάξει τον ιεραρχικώς προϊστάμενό της να συμπεριφέρεται καθ' ορισμένο τρόπο. Επειδή δεν έλαβε απάντηση στην αίτησή της αυτή, η von Bonkewitz-Lindner

υπέβαλε στις 30 Ιουλίου 1985 διοικητική ένσταση, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Στη διοικητική αυτή ένσταση αναφέρεται ρητώς στα αιτήματα της 28ης Φεβρουαρίου 1985. Εξάλλου, η von Bonkewitz-Lindner παραθέτει στη διοικητική αυτή ένσταση πίνακα των υλικών ζημιών που υπέστη και τις οποίες εκτιμά σε 138 600 BFR, χωρίς να ζητεί την είσπραξή τους.

3 Τα αιτήματα αυτά της von Bonkewitz-Lindner προέτρεψαν τη διοίκηση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου να σχεδιάσει αναδιοργάνωση του οικείου τμήματος και να προτείνει μετάθεση, την οποία όμως η προσφεύγουσα αρνήθηκε.

4 Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο θεωρεί την προσφυγή απαράδεκτη, καθόσον δεν συγκεντρώνει τις απαιτούμενες τυπικές προϋποθέσεις και δεν είναι σύμφωνη προς τις διατάξεις του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου.

5 Σύμφωνα με το άρθρο 92, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, το Δικαστήριο μπορεί οποτεδήποτε να εξετάσει αυτεπαγγέλτως το απαράδεκτο για λόγους δημοσίας τάξεως, ιδίως το απαράδεκτο της προσφυγής, και να αποφανθεί σύμφωνα με το άρθρο 91, παράγραφοι 3 και 4, χωρίς προφορική διαδικασία.

6 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 91, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, η προσφυγή υπαλλήλου είναι παραδεκτή μόνο εφόσον υποβλήθηκε προηγουμένως στην ΑΔΑ διοικητική ένσταση κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2. Εξάλλου, σύμφωνα με πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το αντικείμενο της προσφυγής δεν πρέπει να είναι διαφορετικό από το αντικείμενο της διοικητικής διαδικασίας, επί ποινή απαραδέκτου της προσφυγής (βλέπε απόφαση της 10ης Ιουλίου 1986, Licata κατά Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, 270/84, Συλλογή σ. 2305). Όπως, επίσης, προκύπτει από πάγια νομολογία, η προσφυγή πρέπει να στηρίζεται σε έννομο συμφέρον του προσφεύγοντος. Τέλος, κάθε αίτημα πρέπει να έχει συγκεκριμένο περιεχόμενο.

7 Η προσφυγή της προσφεύγουσας δεν συγκεντρώνει καμία από τις προϋποθέσεις αυτές.

8 Σε ό,τι αφορά το αίτημα με το οποίο ζητείται να αναγνωριστεί ότι η ΑΔΑ κακώς παρέλειψε να προβεί σε έρευνα, παρατηρείται, καταρχάς, ότι δεν αντιστοιχεί σε ένα από τα αιτήματα που περιέχονται στο έγγραφο της 28ης Φεβρουαρίου 1985 και στη διοικητική ένσταση της 30ής Ιουλίου 1985. Εξάλλου, προκύπτει ότι το αίτημα δεν στηρίζεται σε έννομο συμφέρον. Το αίτημα αναφέρεται σε γενικής φύσεως έρευνα, χωρίς

να προσδιορίζει για ποιο συγκεκριμένο θέμα η ΑΔΑ παρέλειψε να διεξαγάγει έρευνα και κατά πόσο μια τέτοια έρευνα αφορούσε τα συμφέροντα της προσφεύγουσας. Η διοίκηση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου γνώριζε πολύ καλά τα προβλήματα του οικείου τμήματος, τα οποία ακριβώς οδήγησαν τη διοίκηση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου να σχεδιάσει αναδιοργάνωση του εν λόγω τμήματος και να προτείνει μετάθεση στην προσφεύγουσα. Συνεπώς, η διαπίστωση του Δικαστηρίου ότι η ΑΔΑ κακώς παρέλειψε να προβεί σε έρευνα δεν θα άλλαζε σε τίποτα την κατάσταση της προσφεύγουσας.

9 Ως προς το αίτημα της αποκαταστάσεως της τάξεως στο τμήμα, ούτε αυτό δεν αντιστοιχεί σ' ένα από τα αιτήματα που περιέχονται στα δύο προαναφερθέντα έγγραφα. Επιπλέον, στερείται κάθε περιεχομένου. Πράγματι, η προσφεύγουσα δεν επικαλείται σχετικά κανένα μέσο με το οποίο θα μπορούσε να αποκατασταθεί η τάξη. Τέλος, και κυρίως, καμία διάταξη του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης δεν παρέχει στην προσφεύγουσα να ζητήσει, κατά τρόπο γενικό, την αποκατάσταση της τάξεως σ' ένα τμήμα, δεδομένου ότι η οργάνωση των υπηρεσιών αποτελεί αποκλειστική ευθύνη της οικείας διοικήσεως.

10 Ως προς το αίτημα αποζημιώσεως, αυτό δεν αποτέλεσε αντικείμενο προηγούμενης διοικητικής διαδικασίας. Ούτε το έγγραφο της 28ης Φεβρουαρίου 1985 ούτε η διοικητική ένσταση της 30ής Ιουλίου 1985 περιείχαν το εν λόγω αίτημα αποζημιώσεως.

11 Διαπιστώνεται, συνεπώς, ότι η προσφυγή της προσφεύγουσας είναι απαράδεκτη.

12 Δεδομένου ότι η δικογραφία περιέχει όλα τα στοιχεία που απαιτούνται για το σχηματισμό δικανικής πεποιθήσεως, δεν κρίνονται αναγκαίες οι προφορικές εξηγήσεις των διαδίκων.

Επί των δικαστικών εξόδων

13 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Ωστόσο, σύμφωνα με το άρθρο 70 του εν λόγω κανονισμού, σε περίπτωση προσφυγής υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

κρίνοντας δυνάμει του άρθρου 91 του κανονισμού διαδικασίας,

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα,

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή της προσφεύγουσας ως απαράδεκτη.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Λουξεμβούργο, 18 Μαρτίου 1987.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος

T. F. O'Higgins